

ιότασμο, που μόλις το φώτιζαν τα παράθυρά του με τα κοκκινοτάτα τζάμα...

Μόλις μπήκαμε μέσα, μια άτασση όμοια μιάς χιτίρας στη μύτη, την όπαια, ένω ταύλαχτοσαν, αιδωνόμιον έπειτα από πέντε μερες... Ένας άγιος αιδώμιος ήφρονόταν από παντού, κι έμοιαζε μ' ένα ά-νάλιαφο σύννεφο που κινιαιτεί έπάνω σε μια βουνοκορφή, φωτισμέ-νο άπ' τόν ήλιο που βουλιένει...

Ένα άπεριφράστο παιδιόμιον έπιαινε άπ' τ' αυτιά μου και μου προυπόσαν τόν έφραβόλο. Μέσα από θάρυς αυτό μεφρδυνόταναν ή φωνές τών ανδρώπιων, τά μουχηρητά τών σαφασόμενον χυρίων, οι δανατοί χυτίο τών εργαλειών που συνέτριβαν τά μέλη των και τ' ατέλειοτα «Α β» τών σαφαιών, οι όλοιοί ξεφώνιζαν έτσι γόθς φορά που θανάτωναν από ένα δυστυχημένο ξω...

Δέν είχα δει ποτέ στη ζωή μου άλλο θέαμα ά μου ζώνη τόση τρομαχτική έντύπωση...

Σαναχούρια σχεδόν άφροστη από ξενοδοχείο μου. Κι έπειδή ή ώρα ήταν περασμένη, έκανα γρηγορά-γρηγορά τις έτοιμασιές μου για να πάω στο θέατρο, όπου θα έπαζα εκείνο τό βράδυ τή «Φαίδρα». Έκωνα τήν είσοδό μου στη σπηνή πολύ νευριασμέ-νη κι άφοπώθηρα με όλο μου τό πνεύμα και τήν καρδιά μου τό φέλο μου, θέλωντας έτσι να διώ-ξω τή φρενιτή όπτασία τών σαφαιών, ή όποια ήταν άταπτοιμέ-νη στο μυαλό μου...

Μά ή προσπαθεία μου αυτή, μολονότι επέτυχε, μ' έξάντλησε τόσα, όστε στο τέλος τής τε-τάρτης πράξεως σωφαστρα και-τω έντελώς άνωσθήρη...

Κατά τό βράδυ εκείνο, που ήμιαν και τό τελευταίο μου στο Σιάγο, ή κυρίες τής άριστο-κρατίας μου προσέφεραν ός ά-κουμητικό δώρο, ένα ύπεροχο κούλα άπό διαμάντια.

Έτσι έφτιαξα άπ' τήν μεγάλη πού, στην όποια είχα άφασίσει τά πάντα : τούς κατοίκους τής, τή λίμνη τής, που ήταν μεγάλη σαν μια μικρή θάλασσα, τις κυ-ρίες τής, τό ένθιαυπόδες θεα-τρικό Κούνο τής, τή κινηρά τής, όλα, όλα, έκτός από τά σαφαινα τής...

Δέν ιμνηροκαούσα κίν ούτε έναντιόν του άρχαιολόγου τής, ό όποίος, όπως έκαναν και όλοι οι άλλοι συνάδελφοί του τής Ά-μερικής, δέν παρήλαρε να κινι-αίρη από του άβυσθου ός... άνήθιξη τήν τέχνη μου και τή Γαλλική φιλολογία...

Μας έλαμε όμοις τόση ρε-λάμια με τά κινιωματά του αυ-τά, όποτε ό ιμνηροκαρός μου "Άμπεν του έσπειρε τήν ακό-λουθη χαριτωμένη έπιστολή :

«Πανερώτατε, » Συνηθίζω σε κάθε πάλι που πηγαίνω να κάνω ρεκλάμα τετρακοσίων δολλαρίων. Μά επειδή στο Σιάγο ανάλαβα να κάνετε όεις τή ρεκλάμα αυτή, απαλλάσσου-σας με έτσι από μια δυσάρεστη φρονιδα, σας στέλνω τετρακόσια δολλάρια για τούς φτωχούς τής πόλεως». ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Υπάρχουν στιγμές που ή ανθρώπινη ζωή μου φαινεται σαν μια φουρτουνασμένη φάλαισσα, μέσα στην όποια ό καθένας προσπαθεί να πούση τόν εαυτό του.

Ότε ν' άγαπάς, ότε να ή μισή: να ή μισή σοφία. Ότε να ή λές πλοιο, ότε να πιστεύεις τίποτε: να ή άλλη μισή. (Σοστενίουερ)

Η καρδιά εινε μια λύρα με έφτά χορδές. Ξη για τή λύρα και μόνο μια για τή χαρά. (Λαρουμέ)

Η μεγαλοφρία δέν εινε παρά μια μεγάλη ή-πομονη. (Νεύτων)

Η σπητή σύζυγος έξαγνίζει τήν άπιστία του άνδρός τής. (Άγ. Γραφή)

ΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΑΝΕΚΟΛΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Ο Κουντουριώτης κατά τήν Κρητική έπαναστασι του 1896. Άποκλεισμένος επί του «Άλφειου». Η σωτηρία βροχή. Ο ρασοφόρος πρεφεδοτης. Τό τέχνασμα του Άγγλου ανταπε-κριτού Δίλωνος. Τά λογοπαίγνια του Κουντουριώτη. Ο πέ-λεμος του 97. Μία ήρωική πράτασις του Ύδραίου ναυμάχου.

Κατά τήν Κρητική έπαναστασι του 1896, όπότε ό ναύαρχος Κουν-τουριώτης ήταν κυβερνήτης του «Άλφειου» και ναυλοχός στα Κοη-τικά νερά, έλαβε από τόν Ιταλό στόλαρχο Καναβέρο τή διαταγή να άποπλείσει, αλλά δέν ήπάκουσε. Τότε οι ξένοι ναύαρχοι, για να τιμω-ρήσουν τήν περιφρονητική του

σπάσι άπέναντί τους, άπρηόφου-σαν άσπληρά τήν έπινομία του πλοίου με τήν Ήφράν και έφεραν τούς ναύτες του σε δύσκολη θέσι.

-Τό νερό μας τελείωσε, κί-μεις κυβερνήτη, τί πρέπει να κά-νουμε; είπαν μια μέρα οι ναύτες του «Άλφειου» στον Κουντου-ριώτη.

-Πιστεύω να βρέξη σε λί-γο και φροντίστε να μαζέψετε πάλιο νερό. Ο Θεός δέν θα μας εγκαταλείψη... άπάντησε ό Κουντουριώτης.

Και πραγματικά, ύστερ' από λίγες όρες έπεσε ραγδασιώτη βροχή, ή όποια έδικαίωσε τήν πρόφρησι του και έξοκονόμησε τήν περιστάσι. Τήν άλλη μερα μάλιστα οι ναύτες του «Άλφει-ου» έξοκονομήθησαν κι' από τρώ-φιμα, τά όποια τούς μετέφερε με μια βάρκα, ός από μαγανής θε-ός, ό ανταποκριτής του «Ήμερη-σιον Χρονογράφου», μεταμειστέ-νος σε ζαλόγερο.

-Κύριε κυβερνήτη, είδοποι-ήσαν τόν Κουντουριώτη οι άνδρες του. Έρχεται μια βάρκα και πάνω σ' αυτή βρισκεται ένας κα-λόγερος. Να τόν δεχθώμε; -Κι βέβαια να τόν δεχτή-τε. Καλές είδησεις θα μας φέρ-νη, αφού εινε Ιερομιένος. Μόνο τό κατάσχο Καναβέρο να μη δε-χτήτε, άν τυχόν ζητήσει να ρθή!

***

Όταν ό ξένος ανταποκριτής, που κρυβόταν κάτω άπ' τό μονα-χικό ράσο, ανέβηκε στο πλοιο και παρουσιάστηκε στον Κουντουριώ-τη, του ελε αυτισσιστηόμενος :

-Άλιον, ανταποκριτής του «Ήμερησιον Χρονογράφου» του Λονδίνου...

-Άρχάγγελος Μιχαήλ, για μιά αυτή τή στιγμή, φώναζε γε-λώνας ό κυβερνήτης του «Άλ-φειου», γιατί τό στομάχι δέν γε-μίζει βέβαια με ανταποκρισεις...

***

Ο Κουντουριώτης, έκτός τών άλλων γνωρισμάτων του, άν και σοβαρότατος ός χαρακτήρ, διακρινόταν και για τό πνεύμα του.

-Κύριε ύπαρχε, ελε λογοπαίλιντας στον ύπαρχό του, μετά τήν έπιστολή του Δίλωνος επί του «Άλφειου», ό κ. Δίλων μου κατέστρε-φε ή λ.σ.ν, ότι δέν θα σάς... ή λ.σ.ν στο μέλλον τήν ταυτότητα του. Συνεπός να τόν δέχεται άμέσως, χωρίς καμιά διατύπωση.

***

Μετά τήν κηρύξι του Έλληνορωσικού πολέμου του 1897, ό Κουν-τουριώτης ελε προσκληθεί στη μοικρά τών θαυρητιών έκτό τή διο-χησι του Σαχτούρη και έλαβε μέρος σ' ένα πολεμικό συμβούλιο.

-Είμαι τής γνώμης, ελε σε μια στιγμή ό μετά ταυτα ένδοξος ναυμάχος, να έπαμειψόμιο να εκδιόσιομιο τά στενά τόν Δαρδανέλλιον.

-Μά άν καταστραφή κανένα άπ' τά θαυρη-τικά μας; παρατήρησε ό Σαχτούρης.

-Έ, τότε να τά βάλομιο στις γυνάιες και να τά στείλομιο στο Μουσείο, αφού δέν πρόκει-ται να καταστρέψουν ή να καταστραφούν! πρό-σθεσε με ύπερηφάνεια ό Κουντουριώτης.

Η Φτωχούλα. (Πίναξ του Γαβρήλ Μαξ)

